

τὰ φρέσα σας καὶ τάντερά
πῶς θὰ γενοῦν ἡμίψηλα καὶ ροιγιώτατα φίναις.

Τι καργιλές γραβάσιος, τί νόκτες νοχελείς,
ὅμως ἐλπιδὰς νάχετε καὶ σήμερον ἀμαχίαις,
ἐφ' ὅσον, Μακεδόνες μου, σ' ἴσην στήν τῆς Βουλῆς
κ' ἓνα μικρὸν τεμάχιον κυττάζετε σημάκις.

Ἦτε πρὸς τὰ κροφνεῖα
κ' ἡ πατρὶς Μακεδονίη
μὲ μακρὰς ὀδύνης ἐπι
κακῶρ' ἐπιδουρεῖς,
καὶ μὲς βλέπει καὶ μὲς βλέπει,
καὶ τὴν βλέπομε κ' ἑμεῖς.

Πλὴν χαρῆτε σεῖς οἱ ζῶντες, μὰ χαρῆτε κ' οἱ σφαγιέντες.

(Ζήτω τῆς Μακεδονίας σκούζουον τρεῖς ἀπαλλαγέντες.)

Φ. — Μὴ κανέναν σας διατάξῃ,
νέα φράσις καὶ τροπή,
κ' ἡ πατρὶς ποῦ μὲς κυττάζει
καὶ θέλει νὰ μὲς πῇ.

Ἐλα, σκλάβα κυροφόρα,
κ' ὅ, τι θέλεις μ' πρὸς μεκ' πέ το...
ἄχ! πῶς ἤθελα καὶ τώρα
νᾶ-τρωγα παλῆθ' κουρέτια.

(Ζήτω τῆς Μακεδονίας
σκουζεῖ κ' ἓνας Πανσκανίαις.)

Φ. — Ζήτω, φίλοι Μακεδόνες, καὶ στιγμήν δὲν ἀπυθῶ
νὰ φωνάξω κ' ἀπ' ἐδῶ
πρὸς δολιῶν Εὐρωπαϊοῦς,
τὰ μαχαλὰ τῶν νὰ γανῶνω,
καὶ ληστὰς ἀποτροπαιοῦς
διαικῶς νὰ κεραυνῶνω.

Κ' ἂν μ' ἐκεῖνα ποῦ τοὺς εἶπα δὲν ἀλλάξουν πολιτεῖαν
οἱ τοῦ Κρούμου λυμεῶνες,
τότε σὰς καλῶ νᾶλθῆτε 'στοῦ Θησεῖου τὴν πλατεῖαν,
'στῆς τριάντα δρῶ Κολώναις.

Φασούλης καὶ Περικλέτος, ὁ καθέναν νέτος σκέτος.

Π. — Εἰς τὸ συλλαλητήριον ἐπήγες, παρλαπίπα;
Φ. — Μὰ πῶς εὐχαριστήθηκα ποῦ τοὺς τὰ ζανκεῖνα.

Π. — Σὲ ποιοῦς, μωρέ;

Φ. — Καὶ μ' ἐρωτᾷς; σ' αὐτοὺς τοὺς λυμεῶνας,
ποῦ κατασφαζοῦν λυσοῶδως ἀπὸ λους Μακεδόνες.

Τοὺς εἶπαμε, τοὺς εἶπαμε, 'στὸ κρέας τοὺς ἄγαγάναμε,
καὶ μασκαράδες τῶν σκυλῶν καὶ πάλι τοὺς ἐκάναμε.

Π. — Κ' ἐγὼ τοὺς ἐσκυλῶρισα, τοὺς ἔφαγα τὸ μάτι.

Φ. — Μὰ πῶς εὐχαριστήθηκα, ξεθῶμανα κομμάτι.

Π. — Μὰ δὲν μοῦ λές τί γίνονται κ' ἐκεῖνα τὰ γυμνάσια;

Φ. — Μ' ἐπιτυχίαν ἄρχισαν καὶ τέλεωσαν θυμιάσια,
καὶ θεατὰ πᾶρεστησαν καὶ τόσα γυναικόπαιδα,
καὶ γράφουον ἀντακρίεται μὲς' ἀπὸ τὰ στρατόπεδα
πῶς στρατιῶν πρὸς πόλεμον δὲν εἶδαν ὡς αὐτῶν

μὲ τόνον εὐστραφίαν,
κ' ὁ Βασιλεὺς ἐξέτασε Σχολεῖον καθήτην
εἰς τὴν Γεωγραφίαν.

Γράφουον παρὼν ὁ Βασιλεὺς πῶς ἦτο 'στὸν ἀγῶνα,
κ' ἐρώτησε καὶ μερικὸς
τοῦ Δραχμανίου χωρικοῦ
ἂν εἶδαν χάιν' 'στὸ χωρὶ τὸν ῥετεινὸ χεμιῶνα.

Γράφουον τῶν Ἰππων, Περικλῆ, καὶ τῶν ἀνδρῶν τὸ μένος,
πῶς ἦτο κ' ὁ Διάδοχος ὀλίγον διψασμένος
κ' ἦψε νερό μὲ τὸ φλασκί 'στὴν λαύραν τὴν φρικώδη,
κ' ἐκάθισαν οἱ Πριγιγκτες 'στὸ χῶμα σταυροπόδι.

Οὐχ ἦττον ὅμως ὁ στρατὸς πολεμικῶς ἠσκήθη
καὶ μῆτε παρεδχετο κανεῖ πῶς ἐνικήθη,
καὶ μάλιστα συνεκουσθήσαν πρὸς τὸ Δρῶδι τὰ κέρατα
θαρεῶ πῶς κλητύχασαν κ' οἱ Βούλγαροι τὰ τέρατα.

Μάχης τύμπανον ἦγει
κ' ἔλοι σπεύδουον μὰ μάνι,
πλὴν ἡ Δόξα μοναχῆ
περπατῶντας 'στὸ Δραχμάνι,
τραγουδεῖ καὶ στεφανῶνει δρῶ κατῆλαξ μοναχά,
ποῦ βρακερῆς καρύτσας ῥόδες τᾶχαν κίψει τὰ φτωγά.

Π. — Τί τὰ θέλεις, Φασούλη...
δὲν μ' ἀρέσουνε πολὺ
μῆτε τᾶσφακα πυρά,
γιατὶ θέλουνε παρᾶ.

Φ. — Ὅταν κ' σὺ, βρε Περικλῆ, μὰ κ' ἄλλοι συμπολιταὶ
κυττάζετε πῶς ἀσπίδας κλημῖα δὲν τελεῖται,
φωναίζετε πῶς οἱ στρατοὶ καθέλου δὲν ἀσκούνται
κ' οἱ στρατηγοὶ τῶν κρεββατιῶν ἀργῶς γροβσοκούνται.
'Ἄλλ' ὅταν εἰς γυμνάσια τοὺς βλέπῃς ζῆλευτὰ
τότε φωναίζεις ἀδικα πῶς πᾶνε τὰ λεφτά.

Γιατὶ, μωρέ, χωρὶς αἰδῶ
φωναίζεις κ' ὅταν εἶν' ἐδῶ,
κ' ὅπταν καταυλίζονται σ' ἐκεῖνο τὸ Δραχμάνι;
μὲ σὰς τὰ στραβοκέφαλα κανεῖς τὸν νοῦ του χάνει,
γίνεται τὸ κεφάλι του σὰν τοῦ Κατοῖκα χάινι,
δὲν ζέρει πῶς νὰ φέρεται καὶ χαρτοσὰ δὲν πᾶνει.

Ἄμως ἐγὼ, κ' ἂν παντελῶς στρατηγικὴν δὲν ξέρω,
τὰ τοῦ στρατοῦ γυμνάσια περιχαρῆς ἐξείρω,
καὶ φερούμα πρὸς τὸ Δρῶδι καὶ τὸ Κρητισσοχάρι,
ποῦ παραστέλουον Βασιλεῖς
καὶ πηλαλοῦν Ἐπιτελεῖς,
κ' ὁ Γκιλδ κ' ὁ μπέκος ὁ Ναχριν καὶ ζένοι δορυφόροι.

Μὰ φτῶν μὲς 'στὴ μούρη
κάθε σαχλὸ μουμούρη,
καὶ σὲνα πρῶτα πρῶτα,
τὸν μᾶλλον κεχῆνῶτα,
ποῦ ζαπλωμένοι πάντοτε 'στὸ Σύνταγμα ἀπὸ κάτω
θέλεις ἀκέρηθ' τὸ ψομὶ καὶ τὸ σκυλὶ χορτάτο.

Π. — Ὅσοε λοιπὸν τρεῖς ματσουκίαις χωρὶς νὰ πλησιάσῃς
καὶ σὺρε τώρα τοῦ στρατοῦ νὰ δῆς τὰς παρελάσεις.